

158 KIRI MUUTMISE MÄGI

1 2. AUGUSTIL 29. aastal pKr reede õhtul enne päikeseloojangut jõudis Jeesus oma kaaslastega Hermoni mäe jalamile sellesama koha lähedale, kuhu noormees Tiglat oli kunagi ootama jäänud, kuni Meister tõusis üksi mäele Urantia vaimset käekäiku määrama ja luciferi mässule ametlikku lõppu tegema. Nad jäid sinna kaheks päevaks peagi ees ootavateks sündmusteks vaimseid ettevalmistusi tegema.

² Jeesus teadis üldiselt ette, mis mäel pidi toimuma, ning soovis väga, et kõik tema apostlid sellest kogemusest osa saaksid. Ta jäi nendega mõneks ajaks mäejalamile just selleks, et neid teda ennast puudutavaks ilmutuseks ette valmistada. Ent nad ei suutnud saavutada seda vaimset taset, millega olnuks õigustatud nende täielik kogemus peagi maa peale ilmuvate taevaste olendite külaskäigust. Kuna Jeesus ei saanud seetõttu kaasa võtta kõiki oma kaaslasi, otsustas ta võtta ainult kolm, kes teda tavaliselt ikka niisugustel erilistel valvustel saatsid. Seega jagasid Meistriga seda ainulaadselt kogemust, olgugi osaliselt, ainult Peetrus, Jaakobus ja Johannes.

1. MUUTMINE

¹ Esmaspäeva, 15. augusti varahommikul hakkas Jeesus koos kolme apostliga Hermoni mäkke tõusma, see toimus kuus päeva pärast Peetruse mälestusväärsel kesk päevast tunnistust tee veeres mooruspuude all.

² Jeesust oli kutsutud mäkke tõusma üksinda, et sooritada tähtsad toimingud seoses tema lihaliku annetumise edenemisega, sest see kogemus puudutas tema enda loodud universumit. Tähendusrikas oli see, et mainitud erakordne sündmus pidi toimuma ajal, mil Jeesus viibis koos apostlitega paganate maal, ning et see toimuski tegelikult paganate mäel.

³ Nad jõudsid oma sihtkohta — poolele teele mäetippu — natuke enne lõunat ja eine ajal rääkis Jeesus kolmele apostlitele veidi oma kogemustest Jordanist ida pool asuvates mägedes kohe pärast ristimist ning samuti veidi lähemalt Hermoni mäel kogetust, kui ta seda üksildast pelgupaika eelmisel korral oli külastanud.

⁴ Poisina tavatses Jeesus tõusta oma kodu lähedale mäele ja kujutada ette lahini guid, mida impeeriumide armeed olid Esdraeloni tasandikul pidanud. Nüüd tõusis ta Hermoni mäele võtma vastu annetust, mis pidi teda ette valmistama laskumiseks Jordani tasandikele etendama oma Urantia annetumise draama lõpustseene. Meister oleks võinud loobuda selle päeva võitlusest Hermoni mäel ja pöörduda tagasi oma universumivaldusi valitsema, kuid vähe sellest, et ta oli otsustanud täita oma jumaliku poegadeklassi nõudeid, mis Paradiisist Igaveselt Pojalt saadud mandaadiga kaasnesid — ta oli otsustanud täita viimseni ja täiel määral ka

oma Paradiisi-Isa tahet. Tol augustipäeval nägid kolm apostlit, kuidas Jeesus keeldus vastu võtmast täit võimu universumis. Nad vaatasid imestunult pealt, kuidas taevased sõnumitoojad lahkusid ja jätsid ta üksi lõpetama oma maist elu Inimese Pojana ja Jumala Pojana.

⁵ Apostlite usk oli jõudnud haripunkti viie tuhande söötmise ajal ja langenud seejärel kiiresti peaaegu nullini. Nüüd, mil Meister oli oma jumalikkust tunnistanud, tõusis kaheteistkümne loiuks muutunud usk mõne järgmise nädalaga uuesti kõrgpunkti, et siis taas järk-järgult nõrgeneda. Kolmandat korda elavnes nende usk alles pärast Meistri ülestõusmist.

⁶ Kella kolme paiku tol kaunil pärastlõunal lahkus Jeesus kolmest apostlist, öeldes: „lähen mõneks ajaks oma Isa ja tema sõnumitoojatega vestlema, palun jääge siia ja palvetage minu tagasitulekut oodates selle eest, et seoses Inimese Poja edasise annetumismissiooniga täidetaks kõigis teie kogemustes Isa tahet.” Seda öelnud, eemaldus Jeesus pikaks nõupidamiseks Gabrieliga ja Melkisedek-Isaga, pöördudes tagasi alles kell kuus. Kui Jeesus nägi, et nad olid tema pika äraoleku pärast ärevusse sattunud, küsis ta: „Miks te kartsite? Te teate väga hästi, et ma pean oma Isa ülesandeid täitma; miks te kahtlete, kui ma teiega ei ole? Ma teatan teile nüüd, et Inimese Poeg on otsustanud elada kogu oma elu teie keskel ja ühena teist. Ärge muretsege, ma ei jäta teid enne, kui mu töö on lõpule jõudnud.”

⁷ Kui nad oma nappi õhtueinet sõid, küsis Peetrus Meistrilt: „Kui kauaks me siia mäele vendadest eemale jääme?” Ja Jeesus vastas: „Seniks, kuni te näete Inimese Poja auhiilgust ja saate aru, et kõik, mis ma teile olen öelnud, on tõsi.” Ning nad rääkisid oma tuleaseme hõõgivate süte ümber luciferi mässust seni, kuni saabus pimedus ja apostlite silmad läksid raskeks, sest nad olid tol hommikul väga vara teele asunud.

⁸ Kui kolm meest olid umbes pool tundi sügavasti maganud, äratas neid äkki mingi lähedalt kostev ragin ning nad nägid ringi vaadates oma suureks imestuseks ja jahmatuseks Jeesust vestlemas kahe särava olendiga, kes olid taevase maailma valgusrõivastes. Jeesuse nägu ja kuju helendasid taevases valguses. Kõik kolm vestlesid võõras keeles, kuid Peetrus oletas mõnest kuulnud sõnast, et need Jeesusega koos olevad olendid olid Mooses ja Eelija; tegelikult olid need aga Gabriel ja Melkisedek-Isa. Füüsilised juhtijad olid Jeesuse palvel selle stseeni apostlitele nähtavaks teinud.

⁹ Kolm apostlit olid nii hirmunud, et neil läks tükk aega enese kogumiseks, ja kui pimestav nägemus oli haihtunud ning nad nägid Jeesust üksi seismas, sõnas Peetrus, kes toibus esimesena: „Jeesus, Meister, hea, et me siin olime. See auhiilgus rõõmustab meid. Meile on vastumeelt minna tagasi hiilgusetu maailma. Kui sa tahad, jäämegi siia ja ehitame kolm lehtmaja — ühe sul-

le, ühe Moosesele ja ühe Eelijale.” Peetrus rääkis seda sellepärast, et ta oli segaduses ning talle ei tulnud parajasti midagi muud pähe.

¹⁰ Peetrus kõneles alles, kui neile lähenes hõbedane pilv ja heitis varju nende kõikide peale. apostlid ehmusid üliväga ja langesid silmili maha palvetama; nad kuulsid sama häält, mis oli kostnud Jeesuse ristimise ajal ja ütelnud: „See on minu armas Poeg, võtke teda kuulda.” Kui pilv kadus, oli Jeesus taas üks kolme apostliga, sirutas neile käe, puudutas neid ja ütles: „Tõuske üles ja ärge kartke, te näete veel suuremaidki asju.” aga apostlid olid tõeliselt hirmul: valmistudes veidi enne keskööd mäest alla minema, oli see kolmik vaikne ja mõtlik.

2. MÄEST ALLATULEK

¹ Umbes pool teed mäest alla ei ütelnud keegi ühtegi sõna. Siis alustas Jeesus juttu, märkides: „Vaadake, et te ei räägi kellelegi, isegi mitte oma vendadele, mida te olete sellel mäel näinud ja kuulnud, enne kui Inimese Poeg surnuist üles tõuseb.” Meistri sõnad „enne kui Inimese Poeg surnuist üles tõuseb” jahmatasid ja hämmeldasid kolme apostlit. Nad olid alles hiljuti taas kinnitanud oma usku temasse kui Vabastajasse, Jumala Pojasse, ja just näinud oma silmaga tema muutmist auhiilguses, nüüd aga hakkas ta rääkima „surnuist ülestõusmisest”!

² Peetrusele tulid Meistri surmast mõeldes külmajudinad peale — see mõte oli liialt ebameeldiv — ning kartes, et Jaakobus ja Johannes võivad nende sõnade kohta midagi küsida, pidas ta paremaks jutu kõrvale juhtida. leidmata muud teemat, ütles ta välja esimese pähetulnud mõtte: „Meister, miks väidavad kirjatundjad, et enne messia tulekut peab kõigepealt ilmuma Eelija?” Ning Jeesus vastas, teades, et Peetrus püüab vältida tema surma ja ülestõusmise mainimist: „Eelija tuleb tõepoolest teed valmistama Inimese Pojale, kes peab kannatama paljut ja kes lõpuks tagasi lükatakse. aga ma ütlen teile, et Eelija on juba tulnud ja nad ei võtnud teda vastu, vaid toimisid temaga nii, nagu nad tahtsid.” Siis mõistsid kolm apostlit, et ta nimetas Eelijaks Ristija Johannest. Jeesus teadis, et kui nad tahavad teda tingimata messiaiks pidada, siis peab Johannes olema ettekuulutatud Eelija.

³ Sellest, et nad on tema ülestõusmisjärgsest auhiilgusest aimu saanud, käskis Jeesus vaikida, sest ta ei tahtnud lasta neil arvata, nagu hakkaks ta nüüd, mil teda messiaiks peetakse, mingil määral täitma nende ekslikke ettekujutusi imettegevast vabastajast. Ehkki Peetrus, Jaakobus ja Johannes kõige selle üle mõtisklesid, ei rääkinud nad enne Meistri ülestõusmist juhtunust kellelegi.

⁴ Edasi ütles Jeesus: „Te ei tahtnud mind Inimese Pojana vastu võtta, seepärast nõustusin laskma end vastu võtta teie kindlakskujunenud käsituse kohaselt,

ent ärge unustage, et minu Isa tahe peab valdavaks jääma. Kui te otsustate selliselt omaenda tahet järgida, peate arvestama, et teil tuleb taluda palju pettumusi ja kogeda palju katsumusi, aga minu antud õpetusest peaks piisama, et te ka need enda valitud kurvastused võidukalt üle elaksite.”

⁵ Jeesus ei võtnud Peetrust, Jaakobust ja Johannest endaga kaasa muutmise mäele mitte seepärast, et nad oleksid olnud juhtunu nägemiseks mingis mõttes paremini valmistunud kui ülejäänud apostlid või vaimselt kõlblikumad nii haruldaseks eesõiguseks. Sugugi mitte. Ta teadis väga hästi, et ükski kaheteistkümnest polnud vaimselt selleks kogemuseks valmis; seepärast võttis ta kaasa vaid need kolm apostlit, kes olid määratud teda saatma aegadel, mil ta soovis üksinduses tunda rõõmu isiklikust osadusest.

3. MUUTMISE TÄHENDUS

¹ Sündmus, millele Peetrus, Jaakobus ja Johannes muutmise mäel tunnistajaks olid, jäi siiski vaid põgusaks pilguks suurejoonelisele taevasele vaatamängule, mis tol sündmusrikkal päeval Hermoni mäel aset leidis. Muutmise käigus:

² 1. tunnistas Paradiisi Igavene Ema-Poeg Miikaeli kehastunud elu täielikku annetumist Urantial. Jeesus sai nüüd kinnituse, et Igavese Poja esitatud nõuded on täidetud. Ja selle kinnituse tõi Jeesusele Gabriel;

³ ¶ 2. väljendas lõpmatu Vaim oma rahuldust Urantial sureliku ihus annetumise täielikkuse üle. lõpmatu Vaimu esindaja universumis, üks Salvingtoni Miikaeli lähimatest kaaslastest ja alati tema kõrval olevatest kaastöötajatest, rääkis tol korral Melkisedek-Isa kaudu.

⁴ ¶ Jeesus tervitas seda oma maise missiooni edu kinnitust, mille sai Igavese Poja ja lõpmatu Vaimu sõnumitoojatelt, kuid märkis, et ta Isa ei ole maininud, et tema annetumine Urantial on lõppenud. Isa nähtamatust juuresolekust andis tunnistust ainult Jeesuse Isikustatud Kohandaja, kes ütles: „See on minu armas Poeg, võtke teda kuulda.” Ning seda öeldi sõnadega, et ka kolm apostlit kõike kuuleksid.

⁵ Pärast seda taevast külastust soovis Jeesus teada oma Isa tahet ja otsustas viia sureliku annetumise loomuliku lõpuni. Selles seisneski muutmise tähtsus Jeesuse jaoks. Kolme apostli jaoks oli see sündmus, millega juhutati sisse Meistri maise elujärgu viimne, Jumala Poja ja Inimese Poja etapp.

⁶ Pärast Gabrieli ja Melkisedek-Isa ametlikku külasäiku oli Jeesusel oma hoolekande Poegadega mitteametlik vestlus universumi asjade üle.

4. LANGETÖBINE POISS

¹ Tol teisipäeva hommikul veidi enne hommikueine aega jõudis Jeesus koos kaaslastega apostlite laagrisse tagasi. lähenedes nägid nad, et apostlite ümber oli kogunenud üsna suur rahvahulk, ning peagi kuulsid nad, kuidas see ligikaudu viiekümnest inimesest koosnev rühm — üheksa apostlit ja võrdsel arvul Jeruusalemma kirjatundjaid ning uskujaid jüngreid, kes olid Jeesuse ja ta kaaslastega Magadanist kaasa tulnud — omavahel valjult vaidles.

² Ehkki arutati mitmeid küsimusi, käis põhivaidlus ühe Tibeeria kodaniku üle, kes oli eelmisel päeval Jeesust otsima tulnud. Sellel mehel, Jaakobusel Saafedist, oli umbes neljateistkümnepäevane poeg; see oli tema ainus laps ja teda vaevas raske langetöbi. lisaks sellele närvihaigusele oli poissi vallanud üks neist eksiteele sattunud üleannetutest keskteelistest, keda tol ajal maa peal leidis ja kes kellelegi ei allunud, nii et noormees oli nii langetöbine kui ka demonist vallatud.

³ Murelik isa, üks Herodes antipase alamatest ametnikest, oli rännanud juba peaaegu kaks nädalat Filip-puse valduste läänepiiridel, otsides Jeesust, et paluda tal oma haiget poega ravida. Ning ta jõudis apostlitele järele alles keskpäeva paiku samal päeval, kui Jeesus oli kolme apostliga mäel.

⁴ Üheksa apostlit olid väga üllatunud ja üsnagi häiritud, kui see mees koos veel peaaegu neljakümne Jeesust otsiva inimesega äkki neile peale sattus. ajal, mil see rühm saabus, olid üheksa apostlit, või vähemalt enamik neist, alistunud oma vanale kiusatusele — arutanud, kes peaks saabuvas taevariigis kõrgemal kohal olema. Nad vaidlesid parajasti hoolega selle üle, mis sugused ametikohad igale apostlile tõenäoliselt antakse. Nad lihtsalt ei suutnud messia ainelise missiooni kaua kalliks peetud ideest täielikult vabaneda. Nüüd, mil Jeesus ise oli kinnitanud nende usku, et ta on tõepoolest Vabastaja — vähemalt oli ta tunnistanud oma jumalikkust —, oli veelgi loomulikum hakata tol Meistrit eemalviibimise ajal rääkima neist lootustest ja püüdlustest, mis olid nende südameis tähtsaimal kohal. Nad olid just neid asju arutamas, kui Jaakobus Saafedist ja teised Jeesuse otsijad neid kohtasid.

⁵ Andreas astus isa ja poega tervitades lähemale, küsides: „Keda te otsite?” Jaakobus ütles: „Hea inimene, ma otsin teie Meistrit. loodan, et ta mu haige poja terveks ravib. Tahaksin, et Jeesus ajaks mu lapsest kuradi välja.” Ning isa rääkis apostlitele, et ta poeg on nii haige, et oleks mitmel korral raskete haigushoogude tõttu peaaegu elu kaotanud.

⁶ Kui apostlid olid seda juttu kuulnud, astusid seeloot Siimon ja Juudas Iskariot isa juurde, öeldes: „Me võime ta ise terveks teha, sul pole vaja Meistri tagasitulekut oodata. Me oleme taevariigi saadikud, me ei hoi enam neid asju saladuses. Jeesus on Vabastaja ja taevariigi võtmed on meie kätte antud.” andreas ja Toomas arutasid seda samal ajal eemal isekeskis, Naatanael ja

teised vaatasid hämmastusega pealt. Siimoni ja Juuda ootamatu julgus, et mitte öelda jultumus, kohutas neid. Siis ütles isa: „Kui teile on antud seda teha, palun teil öelda need sõnad, mis mu lapse neist kütkeist päätsaksid.” Siis astus Siimon ette, pani oma käe lapse pea peale, vaatas talle otse silma ja käskis: „Tule temast välja, sa kuri vaim; kuuletu mulle Jeesuse nimel.” Ent poissi haaras vaid veelgi ägedam haigushoog, kirjatundjad hakkasid apostleid pilkama ning pettunud uskujad pidid nende ebasõbralike kritiseerijate mõnitusi taluma.

⁷ Andreasele valmistas see järelemõtlematu katse koos õnnetu läbikukkumisega sügavat meeolehärmi. Ta kutsus apostlid kõrvale, et nõu pidada ja palvetada. Pärast seda meditatsiooniaega püüdis andreas, kellele nende lüüasaamine oli rängalt mõjunud ja kes tundis neil kõigil lasuvat alandust, teist korda deemonit välja ajada, kuid ta pingutused kukkusid läbi. andreas tunnistas ausalt lüüasaamist ja palus isal jääda ööseks või kuni Jeesuse tagasitulekuni nende juurde, öeldes: „Võib-olla läheb seda liiki vaim välja ainult Meistri isikliku käsu peale.”

⁸ Sel ajal, kui Jeesus koos ülevas vaimustunud mee-leolus Peetruse, Jaakobuse ja Johannesega mäelt alla tuli, olid nende üheksa vanda segaduses ja alandusest rõhutuna unetud. Kogu nende rühm tundis masendust ja häbi. Ent Jaakobus Saafedist ei andnud alla. Ehkki nad ei osanud talle öelda, millal Jeesus võib tagasi tulla, otsustas ta Meistrit ootama jääda.

5. JEEBUS TERVENDAB POISI

¹ Jeesuse saabudes tundsid üheksa apostlit kergendust ning Peetruse, Jaakobuse ja Johannesega näol kumav hea tuju ja ebatavaline entusiasm julgustasid neid väga. Nad tormasid kõik Jeesust ja oma kolme vanda tervitama. Kui nad omavahel tervitussõnu vahetasid, kogunes nende ümber rahvahulk ja Jeesus küsis: „Mille üle te enne meie tulekut vaidlesite?” Ent enne, kui piinlikkust ja alandust tundvad apostlid Meistri küsimusele vastata jõudsid, astus lähemale haige poisi murelik isa ja ütles Jeesuse jalge ette põlvitades: „Meister, mu poega, mu ainsat last, on vallanud kuri vaim. Ta karjub hirmust, suu vahune, ja langeb haigushoog ajal nagu surnult maha, sageli aga tekitab teda vallanud vaim talle krampe, vahel heidab teda vette ja isegi tulle. Kogu see hammaste kiristamine ja need muljumishäavad kurnavad mu last. Ta elu on hullem kui surm, meil emaga on süda kurb ja vaim murtud. Eile lõuna paiku leidsin sind otsides eest su jüngrid ja sel ajal, kui me sind ootasime, püüdsid su apostlid deemonit välja ajada, aga nad ei suutnud. Kas sa, Meister, teeksid seda nüüd meie heaks ja raviksid mu poja terveks?”

² Kui Jeesus oli selle jutu ära kuulnud, puudutas ta põlvitavat isa ja palus tal tõusta, heites lähedalseivatele apostlitele samal ajal küsiva pilgu. Siis ütles Jeesus kõigile, kes tema ees seisis: „Oh uskmatu ja jonnakas sugupõlv, kui kaua tuleb mul teiega kannatlik olla? Kui

kauaks jään ma teie juurde? Millal ükskord te saate aru, et usuteod ei tärka kahtleva uskmatuse soovil?” Ning osutades hämmastunud isale, ütles Jeesus: „Too oma poeg siia.” Kui Jaakobus oli poisi Jeesuse ette toonud, küsis ta: „Kui kaua poisi haigus on kestnud?” Isa vastas: „Juba varasest lapseast.” Samal ajal tabas poissi jälle äge haigushoog ja ta kukkus hambaid krigistades, suu vahus, nende sekka maha. Pärast mitut ägedat krambihoogu jäi ta nagu surnu lamama. Isa põlvitas nüüd taas Jeesuse jalge ette ja palus Meistrit: „Kui sa saad ta terveks teha, anun sind, halasta meile ja päästa meid sellest haigusest.” Neid sõnu kuuldes vaatas Jeesus murelikule isale otsa ja ütles: „Ära kahtle minu Isa armastuse jõus, vaid ainult oma usu siiruses ja ulatuses. Selle jaoks, kes tõeliselt usub, on kõik võimalik.” Siis ütles Jaakobus Saafedist need kauaks meelde jäävad sõnad, milles olid segunenud usk ja kahtlus: „Issand, ma usun, palun aita mind mu uskmatuses.”

³ Kui Jeesus neid sõnu kuulis, astus ta ette, võttis poisil käest ja ütles: „Ma teen seda kooskõlas oma Isa tahtega ja elava usu auks. Tõuse, mu poeg! Välju temast, sõnakuulmatu vaim, ja ära tule kunagi enam tema sisse!” Ning pannes poisi käe isa kätte, lausus Jeesus: „Mine oma teed. Isa on su hinge soovi täitnud.” Kõik kohalviibijad, isegi Jeesuse vaenlased, olid nähtu üle imestunud.

⁴ Tagasipöördumine oma lüüasaanud ja ebamugavust tundvate apostlitest kaaslaste juurde purustas kiiresti nende kolme apostli illusioonid, kes olid hiljuti tundnud muutmise stseenidest ja kogemustest vaimset joovastust. Kuid taevariigi kaheteistkümne saadikuga oli see ikka nii olnud. Nende elukogemustes vaheldus ülev rõõm ikka alandusega.

⁵ See oli tõeline kahekordse haiguse, füüsilise vaeva ja vaimu haiguse ravimine. Sellest ajast peale oli poiss terve. Kui Jaakobus oli oma tervenendud pojaga lahkunud, ütles Jeesus: „läheme nüüd Filippuse Kaisareasse, seadke end kohe valmis.” lõuna poole rännates, rahvahulk kannul, oli nende rühm väga vaikne.

6. CELSUSE AIAS

¹ Nad jäid ööseks Celsuse juurde ja tol õhtul, olles söönud ja puhanud, kogunesid kaksteist apostlit aias Jeesuse ümber ning Toomas ütles: „Meister, meie, mahajäänud, ei tea küll ikka veel, mis mäel juhtus ja mis meie sinuga koos olnud vendi nii rõõmustas, kuid me tahaksime sinuga rääkida oma lüüasaamisest ja palume sul meile neis asjus õpetust anda, sest saame aru, et mäel juhtunut ei saa sa praegu avaldada.”

² Jeesus aga vastas Toomale: „Kõike seda, mis teie vennad mäel kuulsid, ilmutatakse kord ka teile. Nüüd aga selgitan, miks teie läbimõtlematud katsed luhtusid. Sel ajal kui teie Meister tõusis teie kaaslaste ja vendadega eile tolele mäele Isa tahet lähemalt teada saada ja

jumaliku tahte tõhusaks täitmiseks tarkust juurde paluma, ei suutnud teie, kes te jäite siia valvama ja pidite püüdma omandada vaimset taipamist ja palvetama koos meiega Isa tahte täielikumaks ilmutamiseks, oma usku kasutada, vaid andsite järele kiusatusele ning endistele pahelistele kalduvustele taotleda paremat kohta taevariigis — mida siiani ainelise ja ajaliku kuningriigina endale ette kujutate. Te peate neist ekslikest arusaamadest kinni, hoolimata sellest, et ma olen ikka ja jälle korranud, et minu kuningriik pole mitte sellest maailmast.

³ Vaevalt on teie usk jõudnud Inimese Poja olemuse mõistmiseni, kui teie isekas soov maiseid eeliseid saada hiilib teie juurde jälle tagasi ja te hakkate omavahel arutama, kes peaks olema suurem taevariigis, kuningriigis, mida sellisel kujul, nagu teie seda endiselt ette kujutate, ei ole olemas ega saa ka kunagi olema. Kas ma pole siis teile öelnud, et see, kes on minu Isa vaimses vennaskonnas suurim, peab kõigepealt saama omaenda silmis väikeseks ja hakkama oma vendi teenima? Vaimne suurus seisneb mõistvas armastuses, mis on Jumala sarnane, mitte aga rõõmu tundmises ainelise võimu kasutamisest enese ülendamiseks. Teie püüded, mis nii täielikult läbi kukkusid, ei olnud puhtad. Te ei lähtunud jumalikust motiivist. Teie ideaal ei olnud vaimne. Teie püüdlus ei olnud altruistlik. Te ei tegutsenud armastusega ning teie eesmärk ei olnud täita taevase Isa tahet.

⁴ Millal ükskord te saate aru, et loodusnähtuste ajal list kulgu saab lühendada vaid sel juhul, kui see vastab Isa tahtele? Vaimujõuta ei saa te teha ka vaimset tööd. Kumbagi neist ei saa teha, isegi kui potentsiaal nendeks on olemas, ilma kolmanda ja põhilise inimtegurita — elava usu isikliku kogemusega. Kas taevariigi vaimureaalsuste veetluseks on alati vaja ainelisi avaldumisi? Kas te ei mõista minu missiooni vaimset tähtsust ilma nähtavate imetegudeta? Millal võin loota, et jääte truuks taevariigi kõrgematele vaimsetele reaalsustele, olenemata kõigist välistest ainelistest avaldumistest?”

⁵ Kui Jeesus oli seda kaheteistkümnele öelnud, lisas ta: „Nüüd aga heitke puhkama, sest homme läheme Magadani tagasi ja arutame seal oma misjonitööd Dekapolise linnades ja külades. Ning kokkuvõtteks tänasest päevast ütlen ma igapäevale teist, mida rääkisin teie vendadele mäel, ja jäägu need sõnad sügavale teie südameisse: nüüd algab Inimese Poja annetumise viimane etapp. Nüüd alustame neid töid, mis viivad peagi teie usu ja andumuse suurele ja lõplikule läbikatsumisele, kui mind antakse inimeste kätte, kes soovivad minu hävingut. Ja pidage meeles, mis ma teile ütlen: Inimese Poeg surmatakse, kuid ta tõuseb uuesti üles.”

⁶ Apostlid heitsid kurvalt magama. Nad olid hämmeldunud ega suutnud kuulnud sõnadest aru saada. Nad kartsid kuuldu kohta küsimusi esitada, kuid kõik see meenus neile pärast Jeesuse ülestõusmist.

7. PEETRUSE PROTEST

¹ Tol kolmapäeva hommikul lahkus Jeesus koos kaheteistkümnega Filippuse Kaisareast Betsaida-Juliase lähedal asuvasse Magadani parki. apostlid said tol ööl väga vähe magada ning olid seepärast varakult üleval ja valmis teele asuma. Jutt Jeesuse surmast oli ehmatanud isegi tuimi alfeuse kaksikuid. lõuna poole rännates jõudsid nad kohe pärast Meeromi veest möödumist Damaskuse teele, ning soovides vältida kirjatundjaid ja teisi, kes peagi pidid neile järgnema, käskis Jeesus minna Kapernauma Damaskuse teed pidi, mis kulgeb läbi Galilea. Seda tegi ta sellepärast, et teadis: need, kes tulevad tema järel, lähevad idapoolset Jordani teed mööda, arvates, et Jeesus ja apostlid kardavad Herodes antipase territooriumi läbida. Jeesus püüdis oma kritiseerijatest ja talle järgnevast rahvahulgast kõrvale hoida, et tol päeval apostlitega omaette olla.

² Nad rändasid läbi Galilea ja peatusid end värskendamaks alles tükk aega pärast lõunaaega. Kui oldi einetanud, ütles andreas Jeesusele: „Meister, mu vennad ei saa sinu sügavamõttelistest ütlustest aru. Oleme hakanud täielikult uskuma, et sa oled Jumala Poeg, nüüd aga kuuleme neid imelikke sõnu, et sa kavatsed meist lahkuda, surra. Me ei saa sinu õpetusest aru. Kas sa räägid meile mõistujuttu? Palun räägi meiega otse ja avameelselt.”

³ Jeesus vastas andreasele: „Mu vennad, kuna te tunnistasite mind Jumala Pojaks, olen sunnitud teile avama tõe Inimese Poja maise annetumise lõpu kohta. Te tahate tingimata uskuda, et mina olen messias, ega loobu mõttest, et messias peab istuma Jeruusalemmas troonile. Mina aga kordan teile ikka ja jälle, et Inimese Poeg peab minema peagi Jeruusalemma, kannatama paljut, saama tagasi lükatud kirjatundjate, sünaagogivanemate ja ülempreestrite poolt, mille järel ta surmatakse ja ta surnuist üles tõuseb. Ja ma ei räägi teile mõistujuttu, ma räägin teile tõde, et te oleksite valmis neiks sündmusteks, kui need äkki kätte jõuavad.” Jeesus polnud veel lõpetanud, kui Siimon Peetrus tema juurde tormas, käe Meistri õlale pani ja ütles: „Meister, me ei hakka sinuga vaidlema, aga ma kinnitan sulle, et midagi niisugust ei juhtu sinuga iialgi.”

⁴ Peetrus rääkis nii sellepärast, et ta armastas Jeesust, Meistri inimloomus tundis aga neis heade kavatsustega ja kiindumusega öeldud sõnades ära varjatud kavatsuse ahvatleda teda loobuma maise annetumise lõpuleviimisest oma Paradiisi-Isa tahte kohaselt. Just seepärast, et ta tajus, kui ohtlik on lasta isegi oma armastavatel ja ustavatel sõpradel end veenda vastupidises, pöördus ta Peetruse ja teiste apostlite poole ning ütles: „Ärge takistage mind. Teis on vaenlase, ahvatleja vaimu. Sellise jutuga ei ole te mitte minu, vaid pigem meie vaenlaste pool. Nii muudate oma armastuse minu vastu mulle komistuskiviks Isa tahte täitmisel. Ärge hoolige inimeste võetud suunast, vaid pigem Jumala tahtest.”

⁵ Kui nad olid toibunud esimesest ehmatusest, mida Jeesuse torkav etteheide valmistas, ütles Meister enne uuesti teele asumist veel järgmist: „Kui keegi soovib minu järel käia, ärgu ta enda peale mõelgu, vaid täitku oma igapäevakohustusi ja järgigu mind. Sest kes iganes isekalt oma elu päästab, kaotab selle; kes aga kaotab oma elu minu ja evangeeliumi pärast, päästab selle. Mis kasu on inimesel sellest, kui ta võidab endale maailma, kaotab aga seejuures hinge? Mida annaks inimene igavese elu vastu? Ärge häbenege mind ja minu sõnu selle patuse ja silmakirjaliku põlvkonna seas, nii nagu mina ei häbene omaks tunnistada teid, kui ma ilmun auhiilguses kõigi taevavägede juuresolekul oma Isa ette. Hoolimata sellest ei saa paljud teist, kes te praegu minu ees seisate, surma maitsta enne, kui näete seda jumalariiki vägevalt tulemas.”

⁶ Nii selgitas Jeesus kaheteistkümnele valusat ja vastuolulist teed, mida nad pidid astuma, kui soovisid talle järgneda. Kui ehmatavad tundusid need sõnad galilea kaluritele, kes ikka veel unistasid maisest kuningriigist, kus neile antaks aukohad! See julge üleskutse aga puudutas nende ustavat südant ja ükski neist ei soovinud Jeesust hüljata. Jeesus ei jätnud neid vastuoludesse ükski, ta juhtis neid. Ta palus neil ainult vapralt järgneda.

⁷ Kaksteist apostlit hakkasid aegamööda aru saama, et Jeesus rääkis neile oma surma võimalikkusest. Nad said tema jutust surma kohta ainult ähmaselt aru, surnuist ülestõusmine oli aga nende meelele täiesti arusaamatu. Päevade möödudes hakkasid Peetrus, Jaakobus ja Johannes, meenutades muutmise mäel kogetut, mõningatest neist asjadest paremini aru saama.

⁸ Kogu selle aja, mis kaksteist apostlit olid Jeesusega koos veetnud, olid nad vaid mõne korra kuulnud Jeesust nii välkuvail silmil ja ootamatult ütlemas etteheitvaid sõnu, nagu Peetrus ja teised tol korral pidid kuulma. Jeesus oli alati nende inimlike nõrkuste suhtes kannatlik olnud, välja arvatud siis, kui need ähvardasid ohustada tema Isa tahte täitmise kava tema ülejäänud maise elujärgu suhtes. apostlid olid lausa jahmunud, nad olid hämmastunud ja hirmul. Nad ei suutnud oma kurvastuse väljendamiseks sõnu leida. Tasa-pisi hakkasid nad aru saama, mida Meistril tuleb kogeda, ja taipama, et nemad peavad need kogemused temaga koos läbi tegema, kuid eelseisvate sündmuste reaalsust mõistsid nad alles tükk aega pärast seda, kui Jeesus oma elu lõppu ähvardava tragöödia kohta varajasi vihjeid oli andnud.

⁹ Vaikides asus Jeesus koos kaheteistkümnega Kapernauma kaudu teele nende laagrisse Magadani pargis. Öhtu jooksul rääkisid nad palju omavahel, kuid mitte Jeesusega; andreas aga vestles Meistriga.

8. PEETRUSE KOJAS

¹ Öhtuhämaruses Kapernauma jõudes läksid nad öhtusöögiks üksildasi tänavaid pidi otse Siimon Peetruse majja. Sel ajal kui Taavet Sebedeus valmistus neid

üle järve viima, ootasid nad Siimoni kodus ja Jeesus küsis Peetrusele ning teistele apostlitele otsa vaadates: „Mida te täna õhtul koos kõndides nii tõsiselt omavahel arutasite?” apostlid vaikisid, sest paljud neist olid jätkanud Hermoni mäel alustatud arutelu sellest, mis sugused ametikohad nad saabus taevariigis võiksid saada, kes peaks olema kõrgem ja nii edasi. Jeesus teadis, mis neil tol päeval mõtteis oli, viipas ühe Peetruse lastest enda juurde, pani ta nende sekka istuma ja ütles: „Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kui te ei pöördu ega muutu rohkem selle lapse sarnaseks, jõuate taevariigis vähe edasi. See, kes muudab end alandlikuks ja saab selle väikese lapse sarnaseks, tõuseb taevariigis suurimaks. Ning kes võtab vastu selle väikese, võtab vastu ka minu. Ja need, kes võtavad vastu minu, võtavad vastu ka

Tema, kes mind on saatnud. Kui soovite olla taevariigis esimesed, püüdke anda neid häid tõdesid edasi oma lihalikele vendadele. aga sellele, kes paneb mõne neist väikestest komistama, oleks parem, kui ta kaela oleks riputatud veskikivi ja ta oleks merre heidetud. Kui teie kätetöö või silmaga nähtav takistab taevariigi edenemist, ohverdage need kalliks peetud väärjumalad, sest on parem astuda taevariiki ilma paljude elus armastatud asjadeta kui klammerduda nende väärjumalate külge ja leida end taevariigist väljajäetuna. Ent eelkõige jälgige, et te ei põlastaks mõnda neist väikestest, sest nende inglid näevad alati taevavägede palgeid.”

² Kui Jeesus oli jutu lõpetanud, astusid nad paati ja purjetasid teisele poole järve Magadani.